

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 191/2020-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2020 vo veci ústavných sťažností [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] 3, Bratislava; a obchodnej spoločnosti VITALITA, s. r. o., Líščie údolie 57, Bratislava, IČO 31 395 112, všetkých právne zastúpených advokátkou JUDr. Luciou Flochovou, Krížna 47, Bratislava, ktorými namietajú porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 50 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 Listiny základných práv a slobôd, základného práva podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 7 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 5 PPOk 3/2018-172 z 30. augusta 2019, takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti [REDACTED]; [REDACTED] a obchodnej spoločnosti VITALITA, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 12. novembra 2019 samostatne doručené ústavné sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka 1“); [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka 2“); a obchodnej spoločnosti VITALITA, s. r. o., Líščie údolie 57, Bratislava, IČO 31 395 112 (ďalej aj „VITALITA“ a spolu ďalej aj „sťažovateľky“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 50 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 7 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva podľa čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 5 PPOk 3/2018-172 z 30. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavný súd rozhodol uzneseniami sp. zn. PLS. ÚS 24/2019 z 20. novembra 2019 a sp. zn. II. ÚS 368/2019 z 28. novembra 2019 o spojení ústavných sťažností jednotlivých sťažovateľiek na spoločné konanie.

3. Z obsahu ústavných sťažností a priložených príloh vyplýva, že v konaní o uloženie pokuty podľa § 13 zákona č. 315/2016 Z. z. o registri partnerov verejného sektora a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 31. augusta 2019 (ďalej len „zákon o registri partnerov verejného sektora“) začatom na základe podnetu

občianskeho združenia [REDACTED]

[REDACTED], okresný súd napadnutým uznesením takto rozhodol:

- prvým výrokom uložil spoločnosti VITALITA (partnerovi verejného sektora) pokutu v sume 20 000 €,
- druhým výrokom uložil sťažovateľke 1 (konateľka partnera verejného sektora) pokutu v sume 10 000 €, za ktorej zaplatenie ručí Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, IČO 36 731 544 (ďalej len „oprávnená osoba“),
- tretím výrokom uložil sťažovateľke 2 (členka štatutárneho orgánu partnera verejného sektora, konateľka) pokutu v sume 10 000 €, za ktorej zaplatenie ručí oprávnená osoba,
- štvrtým výrokom uložil oprávnenej osobe pokutu v sume 20 000 €,
- piatym výrokom žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Sťažovateľky v ústavných sťažnostiach tvrdia, že predmetné konanie vedené pred okresným súdom je jednoinštančné a že proti napadnutému uzneseniu nie je pre nich prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok.

5. Sťažovateľky spochybňujú právomoc okresného súdu na prejednanie danej veci a v ústavných sťažnostiach mu vytykajú, že rozhodol na princípe prezumpcie viny sťažovateľiek, a pritom jeho rozhodnutie o uložení pokuty sťažovateľkám je založené na záveroch „*subjektívneho názoru Okresného súdu Žilina na porušenie neustrannosti prepojenia osôb*“, aj keď sťažovateľky a ostatní účastníci konania preukazovali takmer nulovú kvalitu a kvantitu takto vykonštruovaného prepojenia osôb. Podľa názoru sťažovateľiek okresný súd opomenul aplikovať základné zásady správneho trestania v súlade s ústavne konformným výkladom, k týmto zásadám sa nevyjadril ani ich pri rozhodovaní neaplikoval a vo výroku o uložení pokuty neurčil, čoho sa sťažovateľky dopustili ani v čom spáchaný delikt spočíva.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľky v petite ústavných sťažností navrhujú, aby ústavný súd po prijatí vecí na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 a čl. 141 ústavy, základných práv sťažovateľiek podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ústavy, čl. 4 listiny, základného práva sťažovateľiek podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 7 a čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 2 protokolu č. 7 napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a okresnému súdu prikázal obnoviť stav pred jeho porušením. Sťažovateľky zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Predmetom ústavných sťažností je námietka porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 a čl. 141 ústavy, základných práv sťažovateľiek podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ústavy, čl. 4 listiny, základného práva sťažovateľiek podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 7 a čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 2 protokolu č. 7 napadnutým uznesením okresného súdu.

16. Sťažovateľky v ústavných sťažnostiach uviedli, že konanie o uloženie pokuty podľa § 13 ods. 1 zákona o registri partnerov verejného sektora je jednoinštančné a že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je pre nich prípustný riadny opravný prostriedok a ani mimoriadny opravný prostriedok.

17. Podľa § 13 ods. 1 zákona o registri partnerov verejného sektora ak sa v návrhu na zápis uvedú nepravdivé alebo neúplné údaje o konečnom užívateľovi výhod alebo verejných funkcionároch podľa § 4 ods. 3 písm. f), nie je splnená povinnosť podať návrh na zápis zmeny zapísaných údajov týkajúcich sa konečného užívateľa výhod v lehote podľa § 9 ods. 1 alebo sa poruší zákaz podľa § 19, registrujúci orgán uloží

a) partnerovi verejného sektora pokutu v sume hospodárskeho prospechu, ktorý partner verejného sektora získal; ak hospodársky prospech nemožno zistiť, registrujúci orgán uloží pokutu v sume od 10 000 € do sumy do 1 000 000 €,

b) osobe, ktorá je štatutárnym orgánom, alebo každému členovi štatutárneho orgánu partnera verejného sektora v čase porušenia povinnosti podľa úvodnej vety pokutu v sume od 10 000 € do sumy 100 000 €.

18. Podľa § 13 ods. 5 zákona o registri partnerov verejného sektora za zaplatenie pokuty podľa odseku 1 písm. b) ručí oprávnená osoba zapísaná v registri v čase porušenia povinností podľa odseku 1. Oprávnená osoba nie je povinná zaplatiť pokutu, ak preukáže, že konala s odbornou starostlivosťou. Účastníkom konania o pokute podľa odseku 1 je aj oprávnená osoba.

19. Podľa § 13 ods. 7 zákona o registri partnerov verejného sektora proti rozhodnutiu o pokute podľa odseku 1 môže podať odvolanie len oprávnená osoba, ak jej registrujúci orgán uložil zaplatiť pokutu spoločne a nerozdielne s osobou podľa odseku 1 písm. b).

20. Z dôvodovej správy k zákonu o registri partnerov verejného sektora vyplýva, že tento zákon „... s cieľom posilniť jeho reálnu vymáhateľnosť zavádza sankčné mechanizmy, a to najmä pre prípad porušenia povinnosti uvádzať pravdivé údaje o konečnom užívateľovi výhod. Na tento účel bude možné partnerovi verejného sektora uložiť pokutu vo výške neoprávnene získaného hospodárskeho prospechu. Štatutárnemu orgánu partnera verejného sektora bude možné uložiť pokutu v zákonom určenom rozsahu; za zaplatenie tejto pokuty bude ručiť oprávnená osoba. Súčasne bude rozhodnutie o pokute podkladom pre výmaz partnera verejného sektora z registra, ako aj pre zapísanie štatutárneho orgánu do registra diskvalifikovaných osôb so všetkými následkami s tými spojenými. Súčasne platí, že návrh zákona svojou povahou – úprava podmienok prístupu k verejným zdrojom, zavedenie novej úradnej evidencie právnych vzťahov štátu hospodárskeho charakteru – spĺňa atribúty, ktoré umožňujú podradiť vznikajúcu právnu úpravu aj normám trestného práva...

Ochrana záujmov štátu sa posilňuje tým, že právoplatné rozhodnutie o pokute bude zakladať právo štátu odstúpiť od zmluvy, ako aj tým, že pri porušení povinností ustanovených zákonom zo strany partnera verejného sektora, resp. oprávnenej osoby štát nebude musieť plniť svoje zmluvné záväzky a nedostane sa do omeškania...

Zákon však nie je koncipovaný na báze povinného plnenia úloh oprávnenej osoby vo vzťahu k uvedeným subjektom – túto činnosť budú vykonávať na dobrovoľnej báze, ako jednu z ďalších komerčných činností. Je potrebné zdôrazniť, že činnosť oprávnenej osoby podľa predloženého návrhu zákona nie je výkonom advokácie, výkonom funkcie

notára, audítora, daňového poradcu alebo činnosťou vykonávanou v zmysle zákona o bankách v prípade banky alebo pobočky zahraničnej banky. Ide o činnosť sui generis, ktorú môžu vykonávať zákonom určené subjekty (profesie)...

Oprávnená osoba je dôležitým prvkom v procese registrácie konečných užívateľov výhod, keďže len oprávnená osoba je aktívne legitimovaná iniciovať registračné konanie (prvozápis, zmena a výmaz) a súčasne oprávnená osoba nesie zodpovednosť za riadnu identifikáciu konečného užívateľa výhod. Návrh zákona predpokladá, že oprávnenou osobou môže byť len subjekt s bydliskom, resp. sídlom na území Slovenskej republiky. Ako vyplýva z predchádzajúceho textu, činnosť oprávnenej osoby nie je výkonom regulovaného povolania (napr. advokát), resp. činnosti (napr. banka), ale ide o špecifickú činnosť, ktorá smeruje k transparentnosti vzťahov štátu a jeho partnerov, ktorý prijímajú finančné plnenia alebo majetok štátu. Z uvedeného dôvodu je preto vo verejnom záujme, aby túto činnosť vykonávali len subjekty, vo vzťahu ku ktorým možno reálne vyvodzovať aj zodpovednosť (administratívnoprávnu, trestnú) za porušenie zákonom ustanovených povinností. Túto podmienku podľa názoru predkladateľa splňajú len subjekty s bydliskom alebo sídlom na území Slovenskej republiky...

Za zaplatenie pokuty uloženej štatutárnemu orgánu bude zo zákona ručiť oprávnená osoba, a to tá oprávnená osoba, ktorá bola zapísaná v registri v čase porušenia povinnosti. Oprávnená osoba však má k dispozícii možnosť liberácie, ak preukáže, že pri identifikácii konečného užívateľa výhod alebo jej overovaní konala s odbornou starostlivosťou (§ 12 ods. 4).“

21. Podľa § 13 ods. 7 zákona o registri partnerov verejného sektora účinného od 1. septembra 2019 proti rozhodnutiu o pokute podľa odseku 1 môže podať odvolanie len oprávnená osoba, ktorá ručí za zaplatenie pokuty podľa odseku 1 písm. b) zákona o registri partnerov verejného sektora. Dôvodová správa k zákonu č. 241/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 315/2016 Z. z. o registri partnerov verejného sektora a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 38/2017 Z. z. a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, vo vzťahu k § 13 ods. 7 zákona o registri partnerov verejného sektora uvádza, že ním „dochádza k zosúladieniu uvedeného ustanovenia s § 13

ods. 5, ktorý vzťah partnera verejného sektora a oprávnenej osoby z uloženej pokuty považuje za ručiteľský, nie za vzťah solidárnej zodpovednosti.“.

22. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušeníach základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

23. Ak zákon podmieňuje prípustnosť sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (m. m. IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

24. Sťažovateľky nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinné postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľkami ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni svojej právomoci [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)].

Iba za predpokladu, že sťažovateľky vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešné, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

25. Rozhodnutie registrujúceho orgánu (Okresného súdu Žilina) o uložení sankcie podľa § 13 ods. 1 zákona o registri partnerov verejného sektora je špecifickým typom rozhodnutia, ktoré svojou povahou vychádza z právnej úpravy konania vo veciach obchodného registra podľa § 278 a nasl. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), a opravný prostriedok – odvolanie proti nemu môže podľa § 13 ods. 7 zákona o registri partnerov verejného sektora podať len oprávnená osoba, ktorá ručí za zaplatenie pokuty podľa odseku 1 písm. b). Podanie odvolania oprávnenou osobou podľa § 13 ods. 7 zákona o registri partnerov verejného sektora zakladá účinky proti rozhodnutiu o uložení pokuty podľa § 13 ods. 1 zákona o registri partnerov verejného sektora ako celku.

26. Podľa § 16 ods. 5 zákona o registri partnerov verejného sektora na konanie o námietkach, na konanie podľa § 12 zákona o registri partnerov verejného sektora a na konanie o pokute sa primerane použijú ustanovenia Civilného mimosporového poriadku; ustanovenia čl. 6, § 35 a § 36 CMP sa nepoužijú.

27. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 77 ods. 1 CSP nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných.

29. Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne proti každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 1/2018 z 29. januára 2019).

30. Zo subsidiárneho vzťahu Civilného sporového poriadku k Civilnému mimosporovému poriadku možno vyvodit', že aplikovanie ustanovenia o nerozlučnom spoločenstve nie je v konaní o uložení pokuty podľa § 13 ods. 1 zákona o registri partnerov verejného sektora vylúčené.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd na okresnom súde zistil, že právoplatnosť nadobudol len štvrtý výrok napadnutého uznesenia okresného súdu (19. septembra 2019), ktorý však oprávnená osoba ústavnou sťažnosťou nenapadla. Ostatné výroky napadnutého uznesenia z dôvodu podaných odvolaní právoplatné nie sú. Uvedené však sťažovateľky ústavnému súdu zamlčali. O týchto odvolaniach dosiaľ nebolo zo strany odvolacieho súdu právoplatne rozhodnuté.

32. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľiek odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie.

33. Na záver ústavný súd dodáva, že po právoplatnom rozhodnutí odvolacieho súdu sťažovateľkám nič nebráni, aby proti nemu podali dovolanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu